

Našoj DEC

Мамиме рјајс

Za male i malo **VEĆE** andele

Ana Jovanović
MAMINE PRIČE
Prvo izdanje, Beograd, 2019.

Urednik izdanja
Svetomir Jovanović

Grafička priprema i ilustracije
Tatjana Trajković

Lektura
Jovana Džambić

Štampa
Milannina D.O.O.
Zemun

Tiraž
500 primeraka

Izdavač
Krojač D.O.O.
Nikolaja Ostrovskeg 3
11080 Zemun
tel: 069/1165409
www.krojac.com

PRIČE ZA MALE ANĐELE

Miš Miško i Duh Duško.....	10
Zbrka u Starom Hrastu.....	16
Medin crveni šešir.....	22
Mazica nosi naočare.....	26

PRIČE ZA MALO VEĆE ANĐELE

Vili, čarobno prase.....	34
Jedna sasvim obična mačka.....	38

Krojac

PRIČE za male
ANDELE

MIŠ MIŠKO I DUH DUŠKO

Ugustoj šumi pored Anjine kuće živi Miš Miško. Luta on tako šumom, tragajući za nekim malim zalogajem. Njuškajući i tumarajući, jednoga dana ispod velikog hrasta našao je staru lampu. Lampa je baš kao ona iz bajke o Aladinu. Zagleda je Miško, obilazi je, češka se po bradi i razmišlja šta bi mogao sa njom da uradi. Pita se da li miševi jedu stare lampe jer on je jedan gladan miš, a creva mu zakrče tako da se šuma ori.

A onda se setio da je u Aladinovoj lampi živeo duh, pa pomisli kako bi baš lepo bilo kada bi i on imao jednog duha koji će mu ispunjavati želje. I Miš Miško uze onu staru lampu, izvadi maramicu iz džepa i poče da je čisti, nadajući se da će iz njegove lampe izaći veliki plavi duh.

I, bum! To se i desi! Iz lampe se najpre pojavi jedan prst, pa šaka, pa cela ruka, druga ruka, glava i celo telo jednog veeelikog duha! Bio je to pravi pravcati plavi duh, imao je velike bele brkove i zvao se Duško.

Duh mljacnu, proteže se i reče: „O, hvala onome ko me je izvukao iz lampe, baš sam se ukočio unutra. Gde sam ovo? U šumi? Lepo. Malo ću da se izležavam na travi, posmatram ptice i Sunce, pa nazad na posao. „Miš Miško ga sluša i gleda, ne veruje svojim ušima i očima! Zar je moguće da je baš on imao toliko sreće i naišao na pravog duha!

„Duše, ja sam Miš Miško, ja sam te oslobođio! Hoćeš li da mi ispuniš tri želje? To bi bilo baš lepo od tebe, a i tako je u bajkama, znaš?“

„Može, Miško, može. Ja sam Duh Duško. Čini mi se da si neki fini miš, samo si mnogo mršav, šta ti je?“

„Ja sam šumski miš i ovde i nema baš puno toga što miševi jedu, a ne smem u Anjino dvorište zbog onih pet mačaka koje bi me smazale dok si reko keks! Evo, imam prvu želju! Želeo bih da nisam više gladan.“

„Ništa lakše!“, reče Duh Duško i pucnu prstima. Odjednom se ispred našeg miša

pojavi planina od sira, najveća na svetu. Miš Miško se zalete i poče da proždire ukusan sir, buši tunele i cijuče od sreće, a Duh Duško leže na travu da malo dremne pre nego što se vрати u lampu.

I tako je Miško danima i mesecima uživao na svojoj planini od sira, nikada više nije bio gladan, a ni mršav. Ali hrana nije jedino što Mišu Mišku treba, bio je usamljen i jednoga dana pomisli kako bi mu sada prijalo da ima neko društvene. Opet se setio lampe i Duha Duška. Uze lampu, protrlja je maramicom i sačeka da iz nje izade brkati Duh Duško.

„Ooo, mišonjo, popravio si se, vidim. Lepo, lepo. Šta je sada bilo, imаш li još neku želju koju treba da ispunim?“

„Hvala ti puno na planini od sira, to je bilo divno od tebe! Ali znaš šta, dosadno mi je. Po ceo dan se samo izležavam i grickam sir. Nit koga vidim, nit koga čujem. Pa sam želeo da proverim kako si ti, da li je i tebi dosadno kao i meni?“

„Duhovima, kao ni deci, ne može da bude dosadno. Rado bih ja časkao sada ovde sa tobom, ali imam puno posla, pa sam smislio šta ćemo.“ Duh se na trenutak zamisli, pa onda uz osmeh pucnu prstima. Odjednom sa svih strana velike šume počeše da dolaze druželjubivi miševi; željni igre, ali i veoma gladni.

Kako se Miš Miško obradovao što ima društvo! A kako su se tek gladni miševi obradovali što ima sira! I tako su dane i mesece provodili siti, u igri i razgovoru.

I to uživanje bi trajalo doveka da se jednog dana u šumi nije pojавio Anjin mačor Bleki. Koliko se Bleki obradovao kada je video toliko debelih miševa na jednom mestu! Sav se oblizivao, spremajući se za obilan obrok. Kada je Miš Miško video da im se prikrada neki crno-beli mačak, brže-bolje izvadi maramicu i protrlja čarobnu lampu.

„Spasavaj nas, Duško, kako umeš i znaš! Onaj mačak se sprema da nas pojede, vidi ga kako oštari kandže“, zavapi Miško.

„Ooo, zdravo, mišiću. Panika, a? Ništa se ti i društвance ne brinite, sada ћu ja to da sredim“, reče Duh, pa po treći put pucnu prstima, a mačak Bleki istog trena postade najveći obožavalac sira. Mačak se samo pridružio mišićima na slasnoj gozbi i nije ih ni pipnuo.

Tako su miševi nastavili da žive srećno i sito u gustoj šumi pored Anjine kuće, a Duh Duško je još uvek u čarobnoj lampi, zauzet po ceo dan. Samo se ponekad pojavi da proveri da li je planina od sira još uvek tu i da li su svi miševi na broju.

ZBRKA U STAROM HRASTU

Nema šume bez drveta niti drveta bez stanara, stara je šumska izreka. I baš na to pomisli Stari Hrast svakog jutra dok sluša kako se šuma budi, a gospođa Ježić iz prizemlja postavlja dve šoljice toplog mleka i kolač od žira na sto. Gospodin Ježić uzima novine, seda i naglas čita šumske vesti, zadovoljno mljackajući doručak.

Gospodin i gospođa Ježić čuvaju Stari Hrast i brinu o stanarima, čistoći i miru. Njih dvoje znaju sve! Ko dolazi, ko odlazi, ko prolazi. Šta se kuva, šta se čita, šta se sluša, a šta peva. Sve znaju jer veoma ozbiljno shvataju svoj posao kućepazitelja. Ili da kažemo – hrastopazitelja.

A ko su još stanari starog šumskog hrasta?

U prizemlju su, dakle, gospodin i gospođa Ježić, njih smo upoznali.

Na prvom spratu živi porodica hrastovih Strižibuba. Njihov prelepi mošusni miris širio se celim Hrastom, ali su pravili nesnosnu buku! Bilo ih je tačno pedeset! Babe, dede, tetke, teče, ujne, ujke i stari stric. Pa onda deca, bebe i još nekoliko kućnih ljubimaca. I zamisite koliku buku su pravile te Strižibube! Za njih kućni mir nije postojao i u svako doba dana su trčkarali po stepenicama, igrali se loptom, vikali i strižali. Niko im ništa nije mogao jer nikoga nisu slušali. Takvi su oni bili.

Na drugom spratu živeo je zaljubljeni Jazavac! Svi znaju da jazavci žive u jamama, da su namčorasti i da ne vole društvo, da kod njih sve mora biti pod konac sređeno i da se uvek mora znati red. Ali ovaj Jazavac je zbog ljubavi promenio čud, napustio sigurnost jame i živeo u oblacima (iz jazavčeve perspektive to je zaista tako).

A u koga je on tako nežno i tiho bio zaljubljen? U stanarku sa trećeg sprata – gđicu Vevericu! Čuvenu šumsku balerinu sa prekrasnim repom čija je lepota bila nadaleko poznata. Gđica Veverica imala je i divnu dušu, a njen stan je bio slika i prilika jedne prave dive: pun paperjastih ukrasa, kristalčića, svile i kadife. Međutim, ona nije previše za to

marila. Najviše je volela da sa svog velikog balkona gleda šumu, sanjareći o večnoj ljubavi.

Jednoga dana, kada je gđicu Vevericu jako bolelo grlo, dobri Jazavac joj je doneo šolju toplog čaja i malo meda. I dok je ona pijuckala svoj čaj, on joj je sramežljivo rekao:

„Znate, moje srce pripada Vama. Nekada sam bio mrzovoljan i ništa oko mene nije bilo lepo. A onda sam upoznao Vas i sve se promenilo. Ja sam se promenio! I sada volim i ovu šumu, i Stari Hrast, sve njegove stanare, muziku i igru.“

Veverica je treptala začuđeno, pa bupnu: „Ah! To kažete sada, ali šta će biti kada moj rep ne bude više tako raskošan i lep?“

„To ne mora da Vas brine. Prava lepota nije prolazna! Jer ako prođe, to znači da nije ni bila lepota. Ona nije u tom Vašem repu, ne! Vaša lepota je u osmehu, nežnom pogledu i lepim rečima koje uvek imate za druge. A to nikada neće proći“, nežno joj je rekao zaljubljeni Jazavac.

Na te se reči naša gđica Veverica zarumenela, pružila Jazavcu ruku i dugo su tako sedeli i tiho razgovarali. Ah, ta ljubav!

Ali da vidimo mi ko još živi u Hrastu i kakva je to zbrka izbila.

Na četvrtom spratu živila je šumska Sova i baš tog jutra odlučila je da kaže sve što misli o buci koju su pravile Strižibube. Čvrsto je rešila da tako više neće moći! Ona danima ne može da spava od vike i galame, a zna se koliko je sovi dnevni san potreban da bi noću mogla da stražari i čuva stanare. I šta je uradila naša Sova?

Pozvala deda Strižibubu i ljubazno mu je rekla kako je ona prava sova, uvek mudra i pomalo stroga, ali posebno nervozna kada je neispavana. A zna se da neraspoložene sove najviše vole da jedu, šta? „Šta?“, pitala ga je. Pa HRASTOVE STRIŽIBUBE!

Kada je deda to čuo, brže-bolje je pokupio svoju porodicu, ljutito sišao do Ježića i rekao: „Kakav je to način? Pa vi nama niste rekli da ovde živi naš prirodni neprijatelj, koji hoće da nas pojede! Nas, nežna mirišljava bića. Mi odlazimo i nemojte nas više ni zvati

ni tražiti. Zbogom!“ Deda Strižibuba bio je potpuno odlučan da sa svojom porodicom napusti Stari Hrast. I taman kad se spremao da u koloni jedan po jedan izvede svoje ukućane, začu se pametni i uvek pomirljivi gospodin Ježić: „Drage Strižibube, stanite! Na pamet mi je pala jedna sjajna ideja. Mudra Sova je za buku koju stvarate pokazala dosta strpljenja. Pokažite ga sada i vi! Lepo se organizujte, dobro uvežbajte, pa vaše striganje pretvorite u nešto drugo. Deko Strižibubo, priznaćeš da ti je porodica toliko brojna da možete simfonijski orkestar da napravite. A u ono vreme kad Sova treba da odmori, na programu mogu da budu uspavanke.“

Deda Strižibuba se zamisli, pa reče: „Često su mi u mladosti govorili da divno strižem, ali na taj dar sam potpuno zaboravio. Potrudiću se da se toga prisetim i da ostale naučim umilnom striganju.“

Tako je harmonija opet ušla na vrata Starog Hrasta. Jazavac i Veverica nastavili su da uživaju u svojoj ljubavi, Sova i Strižibube u novom priateljstvu, a gospoda Ježići u onom do čega im je najviše stalo – u miru.

MEDIN CRVENI ŠEŠIR

Marijin omiljeni meda nije igračka. Nije ni lik iz crtanog filma. To je pravi, veliki, krvnjeni meda i zove se Sima. Taj meda se sigurno zove nekako drugačije, ali ga Marija jednostavno zove Sima. Sima ne živi u šumi i nije pravi šumski medved. Ali jeste veliki i strašan i pomalo lenj. Tromo hoda, uglavnom spava, katkad jede i ne obazire se kada ga bilo ko doziva.

Medved Sima živi u beogradskom zoološkom vrtu. Mi ne znamo da li se njemu tamo sviđa ili ne, ali znamo da se do sada nije bunio. Uživa i na suncu i kada je kiša i kada je sneg. Žmirka, zeva i rasteže se po ceo dan.

Marija voli životinje i tako je jednog toplog letnjeg dana stavila na glavu crveni šeširić i sa dedom otišla u zoološki vrt. Deda joj je pričao o pticama koje su obilazili, hukala je kao sova, kokodakala kao koka i šepurila se kao paun. Pozdravila je i foke i slona, žirafu i bele lavove. Liji je mahnula, kozicu pomazila, majmune je dugo gledala dok su joj pokazivali šta sve znaju i kako je lepo skakati sa grane na granu, sa lijane na lijanu.

A onda je dunuo letnji povetarac i u prolazu skinuo sa glave njen mali crveni šešir.

„Hej! Moj šešir!“, viknula je. Ali šešir je već odleteo preko staze, preskočio zidić i pao pravo uspavanom medi Simi na veliku čupavu glavu!

„Šta je ovo?!“, zabrundao je Sima i šapom skinuo šešir. Gleda on šešir, prevrće ga i merka, pa zadovoljno mljacnu i reče:

„Ha! Lep je ovaj crveni šešir. Kao stvoren za moju glavu, čuvaće me od sunčanice. Hvala puno onome ko mi ga je dao!“, reče meda, vrati šešir na glavu i nastavi sa dremkom.

Marija je dotrčala do zidića i videla svoj šeširić na glavi mede Sime. Oh, kako se rastužila!

„Medo, vrati mi moj šešir! To je MOJ šešir! Nisam ti ga dala, vetar ga je oduvao sa moje glave!“

Meda Sima spava. Niti šta čuje, niti ga je briga da li ga ko zove. Marija nastavi da viče i doziva medu Simu:

„Medooo! Budi se, medo! Taj šešir na tvojoj glavi ti uopšte ne treba! Vrati mi ga, molim te!“

Meda Sima se promeškolji, lenjo otvori jedno oko, pogleda Mariju, mrdnu uvce ispod šešira i reče joj:

„Meni se sviđa ovaj šešir i sada je moj. Hvala ti što si pažljiva, a sada bih nastavio sa spavanjem. Čuvaću ga dobro. Ćao!“, i okreće se pospano na bok.

Sve je to pažljivo posmatrao deda, koji pomazi Mariju po kosi i reče:

„Znaš šta, dušo? Možda je meda Sima u pravu. Njemu je šešir sada potrebniji, vruće je i sada ga čuva od sunčanice. Ali imam ideju! Hajde da mi tebi kupimo novi šešir!“

„Hajde!“, rado se složi Marija i dobaci Simi: „A ti, medo, da znaš da ti moj šeširić lepo stoji i da si sada najslađi meda u gradu!“ Marija veselo otrča sa dedom da kupe novi šeširić, a možda i sladoled.

A u beogradskom zoološkom vrtu i danas možete videti jednog pospanog velikog medu kako ponosno nosi crveni šešir. Čuva mu kosmatu glavu od sunca, kiše i snega. A i on čuva crveni šešir, baš kao što je Mariji i obećao.

MAZICA NOSI NAOČARE

Bilo je sunčano i toplo jutro. Marija i Anja su se probudile, protegle i pomislike: „Divan dan za novu avanturu!“. Mama je bila u kuhinji, spremala doručak, slušala radio i pevušila.

„Važna vest, važna vest!“, čulo se sa radija.

„Jutros je iz gradskog zoološkog vrta pobegao leopard! Preskočio je ogradu i otrčao u nepoznatom pravcu. Ako ga vidite, pozovite čuvara Tomu. Opasan je, ne prilazite mu!“ Kada su Marija i Anja to čule, sjurile se u kuhinju i obasule mamu pitanjima. Zašto da ga se čuvamo, pa to je samo maca? Hajde da ga potražimo! Kako se zove? Zašto je pobegao? Možda je gladan?

„Sedite da doručkujete, deco. Zoološki vrt je daleko od nas. Slušaćemo vesti i pratiti šta se dešava sa leopardom. Lep je dan, bolje je da izađete napolje i igrate se sa drugarima iz ulice. I ne udaljavajte se od kuće!“

***

„Znam šta ćemo!“, uzviknula je Đulijana. „Hajde da se igramo neka bije, neka bije!“

„Ne, ne, hajde da igramo fudbal“, povikao je Baki.

„Imam ideju“, rekla je Nita. „Hajdemo da pravimo kolibu! Možemo da napravimo divnu kućicu od grana i lišća, za sve nas!“

I tako su deca otišla na cvetni proplanak nedaleko od Šumske ulice i počela da skupljaju debele grane, lišće i sve ono od čega bi se mogla napraviti jedna lepa šumska koliba za igranje. Koliba je više ličila na indijanske kućice, na vigvam, bila je čvrsta i dovoljno velika da svi mogu da se šćućure u njoj. Prekrili su je lišćem, grančicama i korom drveta tako da im kiša nije mogla ništa.

Svako je od kuće doneo nešto što bi im moglo biti od koristi. Adi jednu limenu kutiju u kojoj su čuvali metalne vojнике, Marija platno sa šarenim tufnama od kojih su napravili zavesice za dva mala prozora, a Anja igračke. Ceo pod su prekrili pufnastim i

udobnim jastucima, dokotrljali su i jedan veliki panj koji su stavili nasred kolibice i svi su posedali oko njega.

„Šta ćemo sada?“, upitala je Anja.

„Možemo da pričamo strašne priče!“, predložio je Bekim.

„Neću, uskoro će pasti noć i plašićemo se da odemo do kuće“, odlučno je rekao Hasan.

I dok su raspravljali da li će da pričaju strašne priče i koliko te strašne priče treba da budu strašne, proplankom je odjeknulo:

„ROOAAARRRR!“, urlik koji je ledio krv u žilama!

Pa još jednom strašno „ROOAAARRRR!“, posle kojeg sve ptice odleteše sa grana.

I onda se čulo krckanje grančica i činilo se da je neko sve bliži i bliži kućici u kojoj su naši prijatelji, širom otvorenih očiju, drhtali od straha. Držali su se za ruke, nisu smeli ni da mrdnu i samo je Bekim tiho pitao: „Šta je ovo, ko je ovo?“

Tišina.

Tišina u kućici, tišina napolju. Ni šum vetra se ne čuje, ni komarac da prozumi, ništa.

Senad proviri kroz lišće kućice, gledajući i levo i desno – nigde nikog.

I baš kada je pomislio da su sve umislili, iz šumarka, baš pred vrata kućice skoči divlja mačka!

Polako poče da prilazi i da njuška oko kućice od granja.

„Aaa, gepard! Ovo je veliki gepard!“, viknuo je Adi.

„Pssst, tiho! Nije to gepard, to je jaguar!“, umirivao je društvo Baki.

„Nije ni jaguar ni gepard. Vidite da mu tačke liče na ruže? To je leopard! I na radiju su jutros javili da je jedan leopard pobegao iz ZOO vrta“, prošaputala je Marija.

„Leopard, jaguar ili gepard – to je divlja mačka. I sada nam je ta divlja mačka

ispred kućice, njuška i frkće. Kako ćemo da izađemo? Šta ćemo da radimo?“, zabrinula se Đulijana.

Svi su bili tihi, uplašeni, nisu znali šta će i kuda će. A tačkasti begunac se mirno sklupčao baš ispred vrata kućice, spustio glavu na velike šape i posmatrao decu u kućici.

Odjednom, kada već niko nije znao šta će biti i kada je strah bio tako veliki da niko nije mogao ni da pisne – ustade Leonora. Preskačući drugare, dode do vrata kućice, sve vreme nežno gledajući leoparda.

„Ne, Leonora! Pazi, napašće te, to je divlja mačka!“, uzviknu Anja.

„Lepa maco, lepa maco“, nežno je govorila Leonora leopardu dok mu je prilazila.

„Zašto si tako daleko od svog doma, dobra maco?“, već mu je prišla, čučnula i počela da ga mazi po glavi.

I, kao nekom magijom, a to i jeste bila neka vrsta magije, jer Leonora ima super moć da pripitomjava divlje mačke, leopard poče da prede od zadovoljstva.

„Zvaću te Mazica, može?“, tepala mu je Leonora dok je leopard žmirkao i mazio se o njenu nogu.

„Gladan je. I nije on želeo da pobegne iz ZOO vrta, nego je od zida pomislio da je njegova grana na kojoj se inače odmara. Izgleda da je vid počeo da mu slabi.“

***

Deca su odvela Mazicu u ulicu, a roditelji su pozvali čuvara Tomu i ispričali mu zašto je leopard pobegao. Čuvar Toma se čudom čudio kako je to sada jedna umiljata mačkica, odveo je pravo kod očnog lekara i Mazica je dobio velike naočare sa crvenim okvirom.

Sada je mogao bezbrižno da se odmara na svojoj grani i veselo pozdravlja super decu kada mu dođu u posetu.

PRIČE

za

**VEĆE
ANDELE**

malo

VILI, ČAROBNO PRASE

Vili nije bio kao drugi prasići. Bio je sasvim mali, toliko mali da je mogao da stane na dlan tatine ruke. I bio je vrlo nestašan, skakao je sa stolice na stolicu, sa police na policu, preskakao je po tri stepenika odjednom! On nije živeo kao drugi prasići na farmi, neee! Vili je bio jedno majušno gradsko prasenje. Živeo je sa Marijom, malom sestrom Anjom i njihovim roditeljima na četvrtom spratu jedne lepe predratne beogradske zgrade. Tu su ga svi znali: stari brkati portir Steva i komšinica Magda sa prvog sprata koja je često Viliju donosila pravi vojvodanski kukuruz. Znalo ga je i svih šest debelih mačaka gospode Pavlović iz stana iznad njihovog. Vili te mačke nije mnogo voleo jer su ga često vrebale sa terase, oblizujući brke svojim hrapavim jezicima.

On se od drugih prasića nije razlikovao samo po rastu i po gradskom životu. Vili je imao čudesnu moć.

Svako koga je on dotakao svojim tankim repičem, onako kao kada se slikar četkicom potpiše na svom platnu – počeo bi da peva najlepše melodije koje je ljudsko uvo, a i praseće, moglo čuti. To su bile tihe uspavanke o zvezdanoj noći, brzi ritmovi o uličnoj gužvi, operske arije o labudovima, pesmice o žiru i jesenjem danu. Svakakva muzika mogla se čuti iz njihovih raspevanih grla.

Međutim, njihova raspevanost trajala bi samo jedan dan, ne duže. Ipak, bar na taj jedan dan srećnici koje je dotakao Vilijev rep postajali su najbolji pevači na svetu. Niko nije mogao nadmašiti tu muziku, niko.

I zato su se svi koji su živeli u Vilijevoj zgradi utrkivali oko toga koga će Vili preda dotakne svojim čarobnim repičem. Mladi arhitekta, koji je želeo da otpeva serenadu svojoj dragoj, dobri predsednik kućnog saveta, koji je želeo da otpeva dnevni red sastanka i tako umiri čitavu zgradu, tetkica Mara, koja je želela da pobedi na radijskom takmičenju u pevanju.

Tako je jednog dana na vrata Vilijevog stana pozvonio i jedan plavokosi dečak, Marijin drug iz parka. Bio je to lep dečačić sa krupnim plavim očima, ali tužnim pogledom. Ispričao je Viliju da ga svi drugari iz škole zadirkuju i podsmevaju mu se. Niko nije znao zašto, pa ni on. Niko nije znao ni ko je prvi počeo da ga naziva smešnim imenima, ali to je tako uzelio maha da ni on sam više nije znao kako se stvarno zove. Postao je tužan i usamljen, a svaki dan u školi bio mu je sve teži i teži. Maštao je o danu kada će ga svi prihvatići i želeti da se druže sa njim.

„Pomozi mi da zadivim sve drugare iz škole svojim glasom i pevanjem. Možda će mi onda smisliti neki lep nadimak“, zamolio je dečak Vilija.

Vili časkom doskakuta i dotače ga svojim tankim repičem. Dečak se nakašlja, pomazi Vilija, zahvali se i ode radosno.

Sutradan je škola odzvanjala od vesele pesme plavokosog dečaka i njegovih drugara. Svi su se divili njegovom glasu, hvalili ga i pevali sa njim. Bio je to najlepši dan u dečakovom životu. I ne samo taj dan! On je svakim danom pevao sve lepše i lepše, toliko lepo da su mu drugari smislili novi nadimak – prozvali su ga Plavooki slavuj. Bio je najsrećniji dečak u parku i školi i često je, iz zahvalnosti, dolazio kod Vilija, Marije i Anje da im ispriča koliko je novih pesama naučio i koliko je novih drugara stekao.

Vili je bio presrećan, ali mu nije rekao da čarolija koju napravi dodir repića traje samo jedan dan. Nije, jer je znao da će se dečak onda uplašiti i neće verovati u moć svog divnog glasa koji ima oduvek, a Vili je želeo da plavokosi slavuj peva i bude srećan.

Jer, znate, Vili nije bio kao drugi prasići, neee. On je bio pametno majušno gradsko prase sa čarobnim repičem i svako koga bi dotakao počeo bi da peva najlepše melodije koje je ljudsko uvo, a i praseće, moglo čuti.

JEDNA SASVIM OBIČNA MAČKA

a sam jedna sasvim obična mačka.

Mislim, to kada bih ja bila mačka... Ovako, ja sam sasvim obična mačka, a veoma neobična devojčica.

Ako se pitaš sada da li sam mačka ili devojčica, ja ne znam šta da ti odgovorim. Zato i jeste čudno sve to što se desilo prošle srede i danas sam još zbumjenija. Ne znam, možda ćemo zajedno da odgonetnemo šta je pokrenulo sve te događaje i ko sam, dovraga, JA?!

***

Sreda je dan kada je moj red da idem u staru pekaru u dnu brda po tek iz peći izvađen beli hleb. Vruć, mirišljav, slan, sa koricom onako gumeno „žvačkavom“. Uvek kupujem dva jer jedan izdubim do kuće. Klandžam se niz ulicu do pekare i vučem se uz ulicu do kuće. To je moja rutina sredom i mama je odustala od grdnje i vike što sam spora kao puž. To je moja slatka pobeda. Međutim, moja mama je mudrica i našla je način da mi doskoči: probudi me ranije i istovari na ulicu. Puštam je, neka misli da je njena poslednja. Obuče me, očešlja, ispljuska vodom, tutne kesu i pare u ruke i moje je samo da koračam. Sporo. Da se vučem. Kotrljam. Razvlačim po toplomu trotoaru i udišem avgustovsko jutro.

Tada razmišljam. Mislim o ljudima koji žive u kućama pored kojih prolazim, pitam se da li su budni, šta li doručkuju? Možda palačinke sa džemom, mmm. Pa se onda, na primer, pitam zašto pored naše pekare ne protiče potok da se lakše spustim i uspinjača da se lakše vratim. Razmišljam o tajnom skrovištu koje je brat napravio i za koje neće da mi kaže gde se nalazi, a svaki dan se hvali kako je tamo sakrio sve što JA želim! A najviše razmišljam o #NećuDaMuKažemIme i da li će ga ponovo sresti.

To nisam rekla nikome do sada, to otkud mi ta ideja da se svake srede izlažem ovoj torturi zvanoj odlazak u pekaru. Sve je počelo sasvim slučajno pre tačno četrdeset i osam sreda. Vraćala sam se iz pekare, mljackala vruć hleb i brisala brašnjave ruke o majicu i baš

kada sam šutnula jedan kamicak koji je udario u baba Mirinu metalnu kapiju, ispred mene se pojavio #NećuDaMuKažemIme iz Četvrtog dela. Ja živim u Trećem delu i između naših kuća je široka livada na kojoj leti igramo fudbal, a zimi kopamo tunele u snegu. Prozori nam se gledaju. Nije lepo, ali priznajem da ponekad uzmem tatin durbin i gledam (buljim, pre bi se reklo) šta #NećuDaMuKažemIme radi u dvorištu (ništa pametno) i u kuhinji (uči i jede, brzo mi dosadi). Besramno sam tako špijunirala sve dok jednom, dok je učio u kuhinji, nije pogledao pravo u mene! Direktno u ono jedno oko što ga je gledalo! Od tada mi je to oko malo veće, nekako buljavo.

I te srede, kada sam ga srela prvi put posle špijunske afere, on me je pozdravio u prolazu i posle nekoliko koraka se okrenuo, pozvao me i pitao ono o čemu svaka zaljubljena devojčica mašta:

- Hoćeš kikiriki?

Suzice su mi krenule od miline. Klimnula sam glavom i pružila dlan. On se baš namučio dok je Zubima otvarao kesicu, a ja, mali prosjak, strpljivo sam čekala, diveći se tim belim snažnim čeljustima.

Sipao mi je kikiriki, najukusniji koji sam ikada probala, mora da je neka strana marka (nije), namignuo mi i otišao svojim putem. Ne sećam se kako sam stigla do kuće i danima nisam mogla da skinem blesavi osmeh sa lica (to da je mi je osmeh blesav rekao je moj brat, koji nema pojma). Isplanirala sam da od tada svake srede idem u pekaru ne bih li ga ponovo videla.

Ali to se više nije desilo. Mislim, viđali smo se stalno na ulici, igrali neka bije, neka bije, ali taj nežan jutarnji susret nismo ponovili.

O #NećuDaMuKažemIme bih mogla tri romana, dve bajke i jedan scenario za ljubavni film da napišem, ali ovo uopšte nije priča o njemu već o meni! I o tome kako sam postala obična mačka.

***

Mačke i ja se razumemo. Ne ono kao imamo razumevanje jedne za druge, nego se stvarno razumemo. Ja razumem šta im znači mjaukanje, frktanje i ono mačeće „meketanje“, one razumeju šta znači moj ljudski govor. Nije da one govore ljudski, a ja mačeći, ne znam kako, ali razumemo se.

Ranije sam mislila da to svi mogu, ali mi je mama, a posle i nekoliko drugara, reklo da oni uopšte ne razumeju šta pričaju mačke i kakve su im namere. Pa su me svi gledali ispod oka neko vreme, ali su navikli na tu posebnu vezu koju imamo mačke i ja. Uglavnom misle da sam fiju-fiju i da izrastam u neku čaknuta babu koja živi sa dvesta pedeset i sedam mačaka u stanu na drugom spratu stare dorćolske zgrade.

Govorim i praseći. Ali me prasići gledaju čudno dok im nešto pričam (to me je Zoka naučila), a ni ja njih ništa ne razumem. Taj praseći više oponašam, zabavno je svima (osim zbumjenim prasićima) dok Zoka i ja u duetu grokćemo.

Svaki put kada idem niz brdo, iz čika Savinog dvorišta izleti Pikaso (tako je zovu jer liči na njegove crteže mačaka), jedna musava crno-žuta mačka, koja stane da se uvija oko mene i mjauče. Užasno je dosadna. I svaki put mi oduševljeno govorи: „Blago tebi, blago tebi!“

Prošle srede sam, najzad, procedila: „Dobro. Zašto mi je blago?“

Dosadna mačka: „Pa, vidi kako ti je lepo! Ideš u pekaru, pa pričaš sa komšijama, igraš se u ulici, pa čitaš i učiš, pa onda ideš na balet, kako bih ja volela da idem na baleeet!“

Ja, zevnem: „Šta je tu toliko lepo? Tebi blago! Spavaš po ceo dan, niko te ne tera da ideš u pekaru, ne moraš u školu, a ni da lomiš prste na baletu. Znaš kako mi za to tvoje kažemo? Hoćeš leba preko pogače (deda mi je objasnio šta to znači, ja sam mislila da je to kada neko postavi hleb na pogaču, kao sendvič)!“

Dosada živa: „Ne razumem šta ti to znači, ne jedem hleb. Ali imam jedan, kako

to nobles vračarski kaže, božanstveni predlog za tebe. Hoćeš li da ti kažem?“, bljesnu joj lukavi zeleni sjaj u oku.

Ja, malo znatiželjna, malo obazriva: „Pih, jedva čekam da čujem mačji „božanstveni“ predlog. Ispljuni ga, pa šicni od mene.“

Zlica mačeća zinu da nadugačko izloži svoj plan, ali se na pola predomisli (videla mi je pogled, pametna je to mačka) i samo bupnu: „Aj’ se zamenimo! Ti budi ja, a ja ti!“

E, tu mi je već privukla pažnju: „Kako to misliš? Neću da budem dlakava mačka usred avgusta, jesi li ti šlb? A i ako bih pristala da budem mačka, to bi bila neka persijanka, plemenita neka sorta, hehe. Sa bisernom ogrlicom oko vrata i svilenim jastučićem za spavanje. Bila bih grofica mačka!“

Pikaso, užasno se zabavljajući: „To ima samo u pričama, ne zanosi se. Nisam mislila da ti budeš u telu mačke, a ja devojčica u fizičkom smislu, ako znaš šta tačno mislim, već da zamenimo naravi, navike i karaktere. Da osetim kako je to stvarno biti devojčica. Za pekaru ne brini, donosiću ti ja hleb (o, lukava li je ova mačja lisica). Uzmi ili ostavi, ponuda važi još dve sekunde. Jedan, dvvv...“

Dreknuh: „Uzimam!“

***

I tako sam postala jedna sasvim obična mačka. U telu devojčice. Prvo je mama primetila da nešto nije u redu kada me je videla kako vešto lovim slepiće po travi i ponosno ih joj donosim pred noge. Pa se još više zbumila kada sam naprasno počela da obožavam piletinu i oblizujem kosti, a tek mlekce kako sam počela da srćem i lapćem, ništa mi onaj grozan nakupljeni kajmak nije smetao. Mljac! A hleb ni da okusim. I počela sam da se mazim! E, tu je i tata već podigao jednu obrvu u čudu. Šta bi sa njegovom miljenicom buntovnicom? Od kada ona voli da je češkaju po glavi? A kako sam se tek vešto pentrala po drveću! Nije mi bilo ravne! Psi su lajali na mene, to me je plašilo toliko da mi se konjski

rep podizao na glavi.

I to je uglavnom bilo sve što sam radila. Lovila, pentrala se, češkala, izbegavala ulične pse, kukumakala za nekom poslasticom, rastezala se, čistila se i – spavala. O, koliko sam samo spavala! O, kako je lepo spavati po ceo dan! O, spavanjac i dremka, to je smisao života! E, to ni mama ni tata više nisu mogli da izdrže i pozvali su doktora da me pregleda (pošto u kola šanse nije bilo da me ubace, jok). Doktor Nestorov me je detaljno pregledao, lepo popričao sa mnom i otišao skroz zbumjen.

Brižno je rekao mami i tati: „Sve je u redu sa njom, pritisak joj je normalan, ne znam zašto spava po ceo dan, lovi slepiće i odjednom voli piletinu i mleko. Hajde da sačekamo još malo, pa ćemo videti šta dalje. Ako joj se spava, neka spava. Malo sam zbumjen, ovo vidim prvi put u svojoj doktorskoj karijeri...“

Tako se moj mačeći život, uz blagoslov cenjenog doktora, odvijao bez ikakvih problema i trzavica.

A za to vreme, jedna mačketina je postala zvezda ulice!

Lenjo sam je posmatrala sa terase. Pikaso se šepurila u društvu dece iz ulice (mojih drugara, mojih), trčkarala oko lopte, čak sam je videla i da se klacka sa Banetom! Jedno veče su pravili logorsku vatru i pričali strašne priče, a ona je sedela sa njima na malom panju, dok joj je oko vrata visila kožna torbica sa gumenim bombonama, mojim omiljenim. Svi su je mazili, njoj se to nije previše dopadalo, trkala se sa njima, pekla kukuruz, igrala košarku, a jednom sam je našla u svom ormanu kako pokušava da navuče moj baletski triko! Samo sam frknula i otišla da dremam, nisam imala snage da joj pridikujem. Sve u svemu, ta neugledna crtež-maćka postala je toliko omiljena u društvu da niko nije previše žalio što mene nema napolju. A i meni je bilo svejedno, imala sam važnije stvari da radim (jedem i spavam).

I, eto, da se vratim na pitanje sa početka ove moje priče: „Ko sam ja?“ Devojčica

ili mačka? Ili sam devojčica-mačka? A onda je Pikaso mačka-devojčica! Zanimljivo. Razmišljaču o tome kad dremnem.

***

Danas je prva sreda od susreta sa Pikasom. I prva sreda da me mama nije budila jer je na pragu zatekla kesu sa dva topla hleba (Pikaso je održala reč). Još sam se meškoljila po krevetu, kada mi je na stomak skočila čupava mačka-devojčica, sva ustreptala kao neka zaljubljena tinejdžerka.

„Otkud ti ovde i šta hoćeš?“, zarežala sam.

„Slušaj, slušaj šta je bilo! Išla sam u pekaru i srela sam jednog divnog, najdivnijeg na svetu, dečaka“, pa je počela da brza i spaja reči. „Ima divneplaveoči, belebelebele zube, kakav osmeeeh! I pomazio me je! Znaš da ja uopšte ne volim da se mazim otkako sam ti, ali kako me je on lepo pomazio! Kakojelep!“

„Drago mi je zbog tebe, šta hoćeš od mene?“, nije me zainteresovala njena ljubavna epizoda sa nekim tamo plavookim dečkom. Čekaj, plavookim dečkom? Pridigoh se.

„Mačketino, kakvu kosu ima taj dečko?“

„Naaajlepšu braon kosu, što?“, časna reč, da ne znam da nije mačka, pomislila bih da prede.

„Dakle, braon kosa, plave oči, beli zubi i lepo se ponaša. Da ga nisi pratila?“, zaškiljih u nju.

„Jesam, malo...“, stidljivo odgovori Pikaso.

„I? Gde živi?“, milo je pitam (škrgućući zubima).

„Dečko, najlepši na svetu celu, u Četvrtom živi delu“, pevuši i pokušava da napravi rimu.

„TO JE #NećuDaMuKažemIme!“, skočih iz kreveta i besno pogledah mrsku mi suparnicu.

„Tako se zove? Ah, kako je to lepo ime“, zaneseno brblja.

„Slušaj me, odmah da si me vratila!“, naredila sam joj iz sveg glasa. „Dosta mi je više spavanja i lova, hoću napolje, da se igram i da idem na balet, užasno je dosadno da budem mačka, odmah da si me vratila“, razvezala sam ljutito. „Svake srede idem u pekaru i baš ove ga sretneš TI! Odmah me vrati i šic iz moje sobe!“

Pikaso me gleda u čudu. Malo sačeka, pa mirno, ali odlučno, coknu: „Neću.“

Pa tvrdoglavu nastavlja: „Nigde nismo potpisali da ćemo da se vraćamo. Uostalom, nemam gde da budem, na ulici neću da živim, ja sam sada fina, znaš. I miševe više ne lovim, to zaboravi, ništa od toga. I da ne zaboravim plavookog, moram u pekaru sredom!“, zaduhan deklamuje.

„Uh, ako tražiš rat, dobićeš ga!“, planuh i skočih kandžama na nju.

***

Vratile smo se. Ja sam sada ja, a Pikaso je ponovo mačka.

Meni je lepo. Igram se, učim, idem na balet, u-ži-vam! A Pikaso? Lukava je to mačkica. Kao u nekoj priči, dobila je bisernu ogrlicu, svileni jastučić za spavanje i posebno mesto u našoj porodici, kako i dolikuje jednoj mački grofici.

A u pekaru sredom – idemo zajedno.

O AUTORU

Da bi se gradska vreva zamenila šumom – potrebna je inicijativa, da bi se šuma preselila u knjigu – potrebna je mašta, da bi imao mašte – potrebna je ljubav. I na kraju, da bi živeo samo ljubav – potrebno je jednostavno da si mama.

Ana Jovanović je Beograđanka, koja je posle diplomiranja na Univerzitetu u Beogradu i usavršavanja u oblastima marketinga i preduzetništva, inicijativu dokazala kroz osnivanje i vođenje uspešnih porodičnih IT kompanija Krojač i Krojačeva škola. Takođe, tvorac je i projekta Suveniri Srbije, krovnog tela za promociju i plasman starozanatskih proizvoda.

Dobitnica je brojnih nagrada – *Cvet uspeha za Ženu zmaja*, *Biznis dama Srbije*, *Plakete Društva informatičara Srbije*, nagrade *IT Awards* za izuzetan doprinos obrazovanju, nagrade *Turistički cvet* Turističke organizacije Srbije, a svrstana je i u deset najboljih mladih preduzetnika Beograda.

„Mamine priče“ su Anina prva knjiga za decu. Priče iz ove zbirke nastale su kako bi miran san imale Anine Čerke Marija i Anja. To su maštovite priče o sigurnosti, nežnosti i odrastanju, priče u koje se smestila priroda u koju su Svetomir i Ana odveli svoju decu i, iznad svega, to su priče koje nemametljivo slave ono najvažnije – ljubav.

